

Druhá nedeľa vo vianočnom období A

4. januára 2026

Jn 1, 1 - 18

Milé sestry a bratia v Kristovi

Prežili sme vianočné sviatky a život sa pomaly vracia k svojmu normálu - postupne sa vraciame ku každodennosti. Viac sa už pozeráme dopredu: na to, čo nás v tomto roku čaká - s nádejami, možno trochu aj s obavami sa pýtame, čo nám nastávajúci rok prinesie. Sviatky sa nám presúvajú do minulosti, aj keď cirkev ešte o kúsok predlžuje ich liturgické slávenie vianočného obdobia, ktoré bude trvať do budúcej nedele. Ale viac sa už budeme zaoberať slávnosťou Zjavenia Pána, Troch kráľov a na budúcu nedeľu si pripomenieme Ježišov krst, ktorý sa ale odohral už v jeho dospelosti.

Dnes sme si znovu vypočuli Jánovo vianočné evanjelium, jeho úvod o narodení Ježiša Krista. Táto tak trochu filozofujúca úvaha á nás môže ešte raz osloviť radostnou oslavou Ježišovho narodenia. Evanjelista písal svoj text už z odstupu niekoľkých desaťročí - je v ňom už cítiť ducha prvých cirkevných spoločenstiev, ktoré sa rozhodli Ježišovu vec niešť vo svojich životoch ďalej. Z textu cítiť radosť a osobnú skúsenosť prvých kresťanov zo života v plnosti, zo života z viery v Ježiša Krista. Túto skúsenosť chceli šíriť ďalej a sprostredkovať ju čo najväčšiemu okruhu všetkých ľudí nezávisle od rozdielov národov, kultúr. Evanjelium hovorí, že v Ježišovi Kristovi sa všetci môžeme stať božími deťmi, ktorým bol daný prísľub novej budúcnosti.

Keď sme toto evanjelium pred pár dňami prvý krát čítali, slávili sme ešte Vianoce - druhý najväčší sviatok celého cirkevného roka. Pre mnohých dokonca najvýznamnejší. Dnes toto posolstvo ale môžeme vnímať skôr z pozície nesviatočného, každodenného života. Môžeme si uvedomiť, že zmyslom kresťanstva nie sú slávnosti, sviatky, aj keď ich všetci máme rady a pomáhajú nám niekedy preklenúť ťažku všednosti. Ale kresťanstvo je tu skôr pre každodenný, obyčajný život - preto, aby nášmu životu dodalo novú iskru odvahy - žiť v živote tie hodnoty, ku ktorým nás Ježiš Kristus vedie.

Ani život samotný netvorí len slávnosti, aj keď podčiarkujú všedný, každodenný život. O živote sa ale vždy rozhoduje v jeho obyčajnosti. Podobne aj kresťanstvo je v prvom rade oslavou skutočného, nesviatočného života, ktorému chce dodať energiu a silu k láske, k dobru, k zápasu o všetko to, čo robí život dobrým.

Počet ľudí závislých na rôznych závislostiach - alkohol, jedlo, či hromadenie vecí dnes svedčí o vnútornom hlade, ktorý často sýtime nesprávnym spôsobom. Svoj duchovný hlad sa snažíme sýtiť a otázky svojho vnútra zodpovedať akousi skratkou. Tá nám má pomôcť aspoň na chvíľu sa potešiť, zjednotiť s radosťou. Akoby radosť bola niečím vonkajším, po čom môžeme siahnuť ako po vonkajšom objekte. Skutočná radosť ale vychádza jedine z vnútra. Je výrazom nášho ducha, našej duše. Viera nás učí nachádzať radosť v nás samotných, v našom vnútri - vtedy, keď náš život smeruje k dobru, k plnosti. Keď sa učíme premieňať aj to všedné na sviatok. Tak, ako sa to aj spieva v populárnej piesni - každý deň môžu byť vianoce.

Dnes na prechode medzi sviatkami a obyčajným každodenným životom si môžeme uvedomiť zmysel viery. Ona nás vedie k ozajstnej plnosti života. Chce nás viesť k pokoju a radosti s druhými a takisto s tým Veľkým Druhým, ktorého Ježiš nazýva našim Otcom.

Nehľadáme teda povznesenie nášho obyčajného, nesviatočného života len v nejakých vonkajších zdrojoch, ktoré sú prchavé a zvyknú nás naplniť len na chvíľu. Učme sa spolu s Ježišom hľadať život v plnosti.